

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17.10.2019, sp. zn. 11 To 310/2019, ECLI:CZ:KSPH:2019:11.TO.310.2019.1

Číslo: 6B/2020

Právní věta:

Exekučním příkazem, kterým bylo obviněnému jako povinnému pozastaveno jeho řidičské oprávnění, a to na dobu do vymožení pohledávky oprávněného, nedochází k pozbytí tohoto oprávnění ve smyslu § 94a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Řízením motorového vozidla v této době se obviněný nedopouští přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a takové jednání může být posouzeno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.10.2019

Spisová značka: 11 To 310/2019

Číslo rozhodnutí: 6B

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Přestupek

Předpisy: § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Praze podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil napadený rozsudek Okresního soudu Praha - východ ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 38 T 80/2019, a podle § 222 odst. 2 tr. ř. postoupil Městskému úřadu v B. n. L. - S. B. projednání skutku spočívajícího v tom, že obžalovaný J. S. měl dne 1. 6. 2019 kolem 18:55 hodiny řídit v katastru obce XY, okres Praha-východ, po silnici č. II/608 ve směru na obec XY osobní automobil tov. zn. Volkswagen Golf Variant, byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž takto jednal přesto, že si byl vědom toho, že mu exekučním příkazem Exekutorského úřadu Brno-město ze dne 23. 9. 2016, č. j. 030 EX 21108/16-22, který nabyl právní moci dne 29. 9. 2016, bylo pozastaveno řidičské oprávnění k řízení všech motorových vozidel.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně a odvolání proti němu

1. Okresní soud Praha - východ svým rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 38 T 80/2019, uznal

obžalovaného J. S. vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit skutkem, který odpovídá jeho popisu ve výroku tohoto usnesení. Soud prvního stupně pak uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 20 měsíců a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců.

2. Obžalovaný podal v zákonné lhůtě proti citovanému rozsudku odvolání, které směřuje především proti výroku o vině. Nejprve vytýká soudu prvního stupně, že mu nepřiznal právo na bezplatnou obhajobu, ačkoliv obžalovaný poskytl formulář s prohlášením o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Dále namítá, že omlouval svou neúčast u hlavního líčení ze zdravotních důvodů, přičemž jeho nepřítomností u hlavního líčení došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Obžalovaný dále zmiňuje okolnosti vydání exekučního příkazu týkajícího se jeho řidičského oprávnění a sděluje, že nevěděl o tom, že jeho řidičský průkaz je zatížen exekučním příkazem, který mu ani nebyl doručen. Podle obžalovaného měla věznice při jeho propuštění zajistit jeho řidičské oprávnění, ta to neučinila, obstarala mu vydání nového občanského průkazu, zjistila a sdělila mu seznam exekucí, vydala mu i řidičský průkaz. Obžalovaný se domnívá, že i kdyby mu fyzicky byla předána písemnost obsahující exekuční příkaz, neměl v úmyslu mařit výkon úředního rozhodnutí, neboť tím, že mu věznice vydala řidičský průkaz, měl za to, že řidičský průkaz nemůže být nijak zatížen. Domáhá se zproštění obžaloby nebo vrácení věci soudu prvního stupně.

II.

Rozhodnutí odvolacího soudu

3. Krajský soud v Praze jako odvolací soud přezkoumal námitky obžalovaného ve vztahu ke skutkovým a právním závěrům soudu prvního stupně a zjistil, že ani jedna z námitek obžalovaného není důvodná. S otázkou bezplatné obhajoby se soud prvního stupně řádně vypořádal a vysvětlil, proč obžalovaný nemá v trestním řízení nárok na bezplatnou obhajobu, a odvolací soud k tomu nemá co dodat. Ostatně s ohledem na důvod, z něhož byl zrušen napadený rozsudek, nemá odpověď na otázku, kterou obžalovaný svojí námitkou klade, již žádný význam. Obdobně tomu je i ohledně jeho argumentace k neúčasti u hlavního líčení ze zdravotních důvodů. Odvolací soud konstatuje, že odvolatel byl řádně předvolán k hlavnímu líčení, před hlavním líčením omluvil svou neúčast pouze nedostatečně, a to telefonicky, nedoložil včas důvody své omluvy, neposkytl soudu lékařské potvrzení, které by konstatovalo, že není schopen účasti u hlavního líčení, a z tohoto důvodu nebyla jeho omluva včasná ani řádná. Soud prvního stupně tak měl splněny všechny podmínky, aby mohl ve věci jednat v nepřítomnosti obžalovaného. Pokud jde o namítané nedoručení exekučního příkazu odvolateli do věznice, soud prvního stupně měl k dispozici doručenkou podepsanou obžalovaným, kterou podepsal přímo ve věznici při převzetí exekučního příkazu, tedy i tuto námitku považuje odvolací soud za lichou a vyvrácenou provedenými důkazy. Zcela irelevantní pak je tvrzení, že obžalovaný si neuvědomil dosah exekučního příkazu, pokud mu při propuštění z věznice nebyl zablokovan řidičský průkaz a věznice mu jej vydala, neboť přímo v textu exekučního příkazu, který převzal, bylo uvedeno, jak má naložit s řidičským průkazem. Jednotlivě i souhrnně lze uzavřít, že odvolací námitky obžalovaného nemohou mít vůbec žádný vliv na posouzení zákonnosti a správnosti vydaného rozhodnutí.

4. Přes tyto závěry odvolacího soudu nemohl napadený rozsudek v odvolacím řízení obstát. Jednání spočívající v řízení motorového vozidla poté, co bylo držiteli řidičského oprávnění toto pozastaveno exekučním příkazem exekutora, totiž nenaplnuje znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, byť by tomu formulace citovaného zákonného ustanovení napovídala. Odvolací soud zde poukazuje na ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 6. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kde se přímo konstatuje, že fyzická osoba se dopustí přestupku řízením vozidla na pozemních komunikacích v silničním provozu, pokud jí bylo řidičské

oprávnění pozastaveno podle § 95 zákona o silničním provozu nebo exekučním příkazem podle exekučního řádu. Zákon tedy považuje řízení motorového vozidla v průběhu doby, kdy bylo řídicí oprávnění pozastaveno exekutorem jeho exekučním příkazem, výslovně za přestupek.

5. Odvolací soud k tomu připojuje, že jde o naprosto konzistentní a logický závěr, neboť i řízení motorového vozidla po pozastavení řídicího oprávnění podle § 95 zákona o silničním provozu je přestupkem, přičemž toto opatření má velmi podobný charakter jako pozastavení řídicího oprávnění exekučním příkazem exekutora v rámci výkonu rozhodnutí. Kromě toho je evidentní, že pokud je řídicí oprávnění exekutorem pozastaveno, nejde o sankci v pravém významu tohoto slova, ale jde donucovací opatření, jež v rámci exekuce směřuje k zaplacení částky, kterou obžalovaný dluží. Z ústavněprávního hlediska by bylo velmi problematické považovat takové úřední rozhodnutí za rozhodnutí, jehož maření nese s sebou trestní odpovědnost v trestním řízení, především z toho důvodu, že jde o časově neurčité a neomezené období, po které nebude moci osoba podrobena tomuto pozastavení řídicího oprávnění řídit motorové vozidlo, když záleží na dalším postupu exekutora nebo na zaplacení dlužné částky, takže může dojít k případům, kdy pozastavení bude trvat i několik let. Z pohledu základních ústavních kautel by zcela jistě bylo stěží únosné argumentovat v případě odsouzení takové osoby např. exekučním příkazem, který předcházela o několik let řízení motorového vozidla, jehož by se takové trestní stíhání týkalo při vědomí dočasnosti pozastavení řídicího oprávnění jako donucovacího opatření v rámci exekuce. Odvolací soud si zde dovoluje učinit určitou paralelu se situací, kdy osoba pozbyde řídicí oprávnění, pokud v bodovém hodnocení dosáhne 12 bodů, kde záleží na tom, zda řídí motorové vozidlo v následné jednoroční zákonné době podle § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu, nebo až po skončení této doby. Jestliže řídí motorové vozidlo před skončením této doby, může být takové jednání posouzeno jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, pokud však řídí až po uplynutí této doby, nelze vyloučit odpovědnost za přestupek, nikoliv však již za zmíněný trestný čin.

6. Odvolací soud tak uzavírá, že skutek zjištěný soudem prvního stupně nemůže být žalovaným trestným činem a nemůže být z něj v trestním řízení vyvozována trestní odpovědnost, reálně však přichází v úvahu, že takový skutek bude následně ve správním řízení posouzen jako přestupek. K takovému závěru ovšem není oprávněn soud, nýbrž příslušný správní orgán. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil napadený rozsudek a podle § 222 odst. 2 tr. ř. postoupil věc k projednání Městskému úřadu v B. n. L. - S. B., který projednává přestupková jednání v dopravě, k nimž došlo v katastru obce XY, okres Praha - východ.